

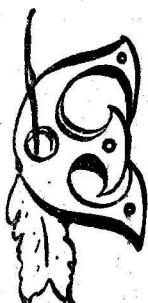

W. Bougereau.

Ο Έρως πτερυγίζων ἐπὶ τῶν ὑδάτων.

★ ΕΣΠΕΡΙΝΑ ΟΡΑΜΑΤΑ ★

ΑΙΜΑΤΩΜΕΝΟ ΣΑΒΑΝΟ

ΠΑΝΩ ἀπὸ τὸ βαθυγάλανον τῆς Προποντίδος κύμα, ποῦ ἐξογκοῦται τῶρα, ὡς ἐρωτευμένον φλογισμένον στήθος, ἀπ' τὰ μυστικά φιλιὰ τοῦ βραδινοῦ ἀνέμου, διαγράφει βιαστικὸς τὸν δρόμον του ὁ ἥλιος τοῦ Αὐγούστου.

Στὸ πέρασμά του σχίζονται τὰ πυκνὰ σύννεφα, ποῦ αἰωροῦνται πρὸς τὴν δύσιν ὡς φανταστικαὶ σκηνοθεσίαι μεγαλοπρεποῦς

θεάτρου καὶ ὁ μέγας Ἑκπρωτος, ὁ νικημένος Νικητής, ποῦ ἐξορίζεται ἀπὸ τὰς τόσας μυριάδας τῶν μικροσκοπικῶν ὑπηκόων του — τῶν ἀστρῶν — πρὶν ἐξαφανισθῇ τελείως, ἀνακόπτει τὴν πορείαν του ἐκεῖ, στὸ ἄκρον τοῦ ὀρίζοντος.

Ρίπτει ἐν βλέμμα νοσταλγίας πρὸς τὴν πολυμήχανον Σειρήνα, τὴν ὡραίαν θάλασσαν, ποῦ τὸν ἀποπλανᾷ μὲ τὰ μυστηριώδη τῆς τραγούδια καὶ τὰς βαγνερίους συναυλίας τῆς καὶ ἐν ἐξάψει φλογεράς περιπαθείας κύπτει καὶ προσκολᾷ τὰ διψασμένα ἀπὸ τὴν ὀδοιπορίαν χεῖλη του εἰς τὰ ἀφρώδη, τὰ ὑγρὰ ἐκείνης χεῖλη.

Καὶ ἐνῶ, ψιθυρίζων κάποια μυστικὴν ὑπό-

σχεσιν, αποφασίζει νὰ ἀπέλθῃ, ἀποθέτει εἰς τὰ βουρκομένα στήθη της, τὰ ἔτοιμα νὰ ἐκραγῶσιν εἰς λυγμούς, τὴν τελευταίαν τῆς ἀγάπης του θωπείαν, μίαν χρυσοπόρφυρον ἀνταύγειαν.

Τὸ δεῖγμα τοῦτο τῆς ἀγάπης ἐνθαροῦνει τὸ παράπονον τῆς μικρᾶς μαγίσσης· καὶ ἀρχίζει τώρα νὰ τοῦ μουρμουρίζῃ πειστωμένη, ἀπαρηγόρητη, μὲ τ' ἀναρίθμητα τῆς περιπαθείας χεῖλη — τὰ βάθυχρωμὰ τῆς κύματα-λόγια μομφῆς καὶ λόγια ἀγάπης, ποῦ ραγίζουν τόσο τὴν ψυχὴν τοῦ Νικητοῦ, ὥστε νὰ τὸν δεσμεύῃ πρὸς στιγμὴν ὁ δισταγμὸς ἂν πρῆπει ν' ἀπομείνῃ ἢ νὰ φύγῃ καὶ νὰ ποθῇ νὰ παρατείνῃ τὴν διαμονὴν του γιὰ νὰ μὴ ἀποστερηθῇ τῆς ἡδονῆς τῶν φίλτρων της ποῦ ἀναλύουν τὴν ἀγάπην του εἰς δάκρυα αἱματηρὰ καὶ πλημμυρίζουν τὴν τεταραγμένην ἐπιφάνειάν της ὡς σταγόνες μελανοῦ, πυρίνου αἵματος...

Χάνεται βαθμηδὸν ὁ βαθυποπόρφυρος, ὁ φλογώδης τοῦ Ἥλιου δίσκος. Ὁ ἄνεμος ὁλονὲν δυναμώνει. Τὰ κύματα ἐνδυναμώνουν καὶ αὐτὰ τὸν ἁρμονικὸν γόον των. Ἐξυφαίνονται οἱ σκοτεινοὶ νῆς νυκτὸς ἱστοὶ γηγορώτερα. Τὸ μυστήριον τοῦ σκίωφωτος ἐξιδανικεύει τ' ἀκρογιάλια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπομακρυνόμεθα. Ὑπὸ τὴν ἀμυδρὰν ἀνταύγειαν τῶν μόλις ὑποφαινομένων ἄστρον, πρὸς ἀνατολὰς, φωσφορίζει ποῦ καὶ ποῦ ἡ μαλακὴ καμπύλῃ τῶν κυμάτων, τὰ ὁποῖα φαίνονται τώρα ὡς νὰ ἐξοργίζονται μεταξύ τῶν

καὶ νὰ κυνηγᾷ τὸ ἐν τὸ ἄλλο νὰ τὸ πνίξῃ, νὰ τὸ ἐξοντώσῃ, νὰ ἐκδικηθῇ.

Ἐπάνω ὅμως ἀπ' τὰ παραπονεμένα στήθη τῆς ὑπερηφάνου ἐγκαταλελειμμένης ἐξαπλοῦται πρὸς δυσμὰς αἱματηρὰ ἀκόμῃ ἡ πορφύρα τῶν χαμένων πόθων...

Κι' ἐπάνω ἀπὸ τὴν καρδιὰ τῆς κόρης ἐκτυλίσσεται πένθιμα, ἀθορύβως εἰς τῆς σιωπῆς τὰ σκότη τὸ αἱματωμένον σάβανον τοῦ χαμένου ὁνείρου... Τὴν περιβάλλει ὁλονέν, τὴν περισφίγγει χωρὶς οἰκτον!

Εὐτυχισμένα μέτωπα, ἐκεῖνα ποῦ ἀποδέχονται τὰς ὑστερνὰς θωπείας τοῦ Ἥλιου ἀρυτίδωτα ἀπὸ τὴν πρόωρον ἀπογοήτευσιν καὶ τὰ πρῶτα του ἑωθινὰ φιλήματα μειδιώντα πρὸς τὴν ροδινὴν χαραυγὴν νέων ἐλπίδων...

Κων)πολις.

ΣΙΒΥΛΛΑ

ΠΑΛΑΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Ὡραία κόρη, δὲ γνωρίζεις
τί πόνους φέρνει μιά σου ματιά,
μὲ μαγεμένη σαΐτια
δάκρυα δίνεις, καὶ δὲν δακρύζεις...
«Σ' ἀγαπῶ» τραγουδᾷ
τὰ χεῖλη μου ὁλοένα,
ἂν ζῶ, μονάχα ζῶ γιὰ σένα...

Δ. ΓΡ. Κ.

Θ' Ε' Ρ' ΙΝΑΙ ΕΚΔΡΟΜΑΙ

Ὁ γλύπτης τοῦ «Ἀστέγου»

(Αὐτοφωτογραφία).

Ὁ διευθυντὴς τῆς «Πινακοθήκης».

Ὁ διευθυντὴς τοῦ «Κράτους».